

**Toespraak Directeur DAOG GenMaj. Ernst
Doppenberg, die namens de minister van Defensie
aanwezig was tijdens de UNIFIL reünie 2024 op 15
juni j.l. te Zeewolde.**

Geachte ambassadeur, Commissaris van de Koning,
burgemeester en andere aanwezigen,

Het is een eer om hier voor u te staan tijdens de vijfde
editie van de UNIFIL-reünie.

De regio waar jullie ooit dienden, staat ook vandaag de
dag in het brandpunt van het wereldnieuws. En ik
vermoed dat velen van jullie de berichtgeving nog altijd
met bovengemiddelde aandacht volgen. Helaas geeft wat
we zien, geen reden tot optimisme.

45 jaar nadat de eersten van jullie naar Libanon
vertrokken, is het conflict nog springlevend.
Dat maakt direct duidelijk hoe ontzettend diep geworteld
de haat en de tegenstellingen zitten en in welke extreme
situatie jullie vanuit het vredige Nederland
terechtkwamen.

We kunnen het ons nu eigenlijk niet meer voorstellen,
maar onder jullie waren jongens van net 18. Waar de
jeugd van tegenwoordig het slagen voor het examen viert
op een Grieks eiland of aan de Spaanse kust, deed een
aantal van jullie dat als dienstplichtige in een brandhaard
in het Midden-Oosten.

Voor de meesten van jullie was dat Midden-Oosten en Libanon in het bijzonder een witte vlek. Het merendeel – zeker de militairen van de eerste rotaties – had geen idee van de situatie en omstandigheden waarin jullie terecht zouden komen.

Als je mocht afgaan op het verhaal van de toenmalige wervers van vrijwilligers dan viel het met het gevaar in ieder geval wel mee. Zij omschreven dat als volgt: “Hiervoor gaat de vergelijking met de politie wel op. UNIFIL heeft geen vijanden, maar een feit blijft dat waar er met wapens wordt omgegaan, er meer kan gebeuren dan een ongelukje in het verkeer.”¹

De praktijk was dat jullie in een burgeroorlog belandden. Jullie kwamen zwaar onder vuur te liggen en meerdere keren stonden jullie met getrokken wapens tegenover of tussen de strijdende partijen. Ook vielen er aan Nederlandse zijde 9 doden, van wie één door geweld door één van de strijdende partijen en acht door ongelukken.

Ondertussen had het publiek in Nederland nauwelijks een idee. Wat dat betreft hadden jullie de pech dat er nog geen internet bestond. Er belandden dus ook geen beelden in Nederland, zoals dat later bij de missie in Afghanistan bijvoorbeeld wel gebeurde.

En dus konden jullie bij thuiskomst op weinig begrip en medeleven rekenen. Natuurlijk waren familie en vrienden

¹ Van Korea tot Kosovo - Christ Klep en Richard van Gils, pag. 11

blij dat jullie weer veilig terug waren. Maar voor jullie geen tussenstop op Kreta voor een recuperatieweek met het peloton. Of een indrukwekkende ontvangst op Eindhoven met pers en hoogwaardigheidsbekleders.

Ik weet dat door die koele ontvangst bij velen van jullie het gevoel heerst dat jullie weinig erkenning en waardering hebben gekregen. Dat jullie veel hebben gegeven voor een missie die veel mensen al weer zijn vergeten.

Ik snap dat. Het steekt als mensen niet goed begrijpen wat je hebt doorgemaakt. Daar laconiek over doen terwijl het een enorme impact op je leven heeft gehad. Helaas kan ik daar geen verandering in brengen.

Wat ik wel kan, is aangeven dat het mijn overtuiging is dat jullie inzet en missie absoluut van waarde zijn geweest.

UNIFIL wordt wel eens de 'moeder van de vredesmissies genoemd'². Waar of niet, de missie stond in ieder geval mede aan de basis van wat is uitgegroeid tot het huidige veteranenbeleid waar heel veel militairen na jullie profijt van hebben gehad.

Ook van waarde is het feit dat veel bewoners de periode dat jullie in Libanon waren, omschrijven als relatief rustig³.

² Libanon 1980 vakantieland? - Bert Kleine Schaars, pag. 222

³ Een geluid dat veel veteranen horen tijdens terugkeerreizen.

Als het om vroegere missies gaat is er in de pers geregeld aandacht voor het probleem van PTSS. Helaas heeft een deel van de veteranen dat inderdaad opgelopen. Hen wil ik alle sterkte wensen. Maar voor de meesten van jullie is UNIFIL ook een persoonlijke verrijking geweest. Een ervaring die jullie levenslessen en vrienden voor het leven heeft gebracht.

Het laatste punt dat ik wil aanstippen, is dat we binnen Defensie merken dat er door de huidige dreiging vanuit Rusland en op het wereldtoneel langzaam meer en breder begrip komt voor het belang en de inzet van onze militairen. Ik hoop van harte dat dat met terugwerkende kracht ook voor jullie inzet geldt.

Maar los daarvan weet ik dat jullie vandaag tijdens deze mooie bijeenkomst sowieso waardering, begrip en herkenning zullen ontmoeten. Want hoe het ook zij: jullie vormen een onverbreekelijke band of brothers. Een band die 45 jaar nadat de eerste van jullie vertrokken nog steeds stand houdt en dat ongetwijfeld zal blijven doen. Dat is indrukwekkend om te zien.

Ik wil afsluiten met het overbrengen van mijn grote en oprechte waardering. Wat jullie hebben gedaan en meegemaakt, is niets minder dan bewonderenswaardig.

Nu is het tijd dat jullie verder gaan met het ophalen van herinneringen en bijpraten. Ik hoop wel dat jullie zo ook nog enkele verhalen met mij willen delen.

Hartelijk dank voor jullie aandacht!